

VRIENDEN, CHAOS, LOVE, On-Geluk!

LOVE! HA! HA! HA! I LOVE LOVE CHOCOLAT CHOCOLA DANNY LOVE Love!

AU!

Suzy D.

in de puree

CHILLEN
is bij...
Bojangles
met...
WARME CHOCO
in de slafoon

FRIZZ
OEF
Weg met die
KRULLEN

JACK?

THE DRIFTING ROCK!

Karen Saunders

'Dit is geen boek, maar urenlang de slappe lach.'

MEIDEN magazine

www.defonteinkinderboeken.nl

Oorspronkelijke titel: *Me Suzy P.*

Verschenen bij Templar Publishing

© 2013 Karen Saunders

Voor deze uitgave:

© 2015 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Karin Pijl

Omslagontwerp: AT Rock, Zeno

Grafische verzorging: Text & Image

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 3795 2 (e-book 978 90 261 3796 9)

NUR 283, 284

Hoofdstuk een

O nee, nee, nee... niet te geloven. Ik ben véél te laat.

Hoe kan ik zo snel al buiten adem zijn? Mijn conditie is serieus waardeloos. En deze nieuwe schoenen helpen ook niet mee. Ze zien er gaaf uit, maar als je haast hebt, zijn ze verrekte onhandig.

In mijn jaszak trilt mijn telefoon voor de miljoenste keer. Ik hoef niet te kijken. Ik weet precies wie het is: mijn beste vriendin Mirthe, die alweer vraagt:

Waar blijf je??!!!

Alsof ik tijd heb om te antwoorden.

En trouwens, ze weet toch dat ik zo snel mogelijk kom?

Ik voel me superschuldig, want ik had Danny beloofd dat ik bij zijn voetbalwedstrijd zou zijn. Al zou er een meteoriet op school neerstorten. Als trouwe vriendin ga ik hem natuurlijk aanmoedigen. Hij zei dat hij in zijn nakie

over het veld zou rennen als ik op tijd was voor de aftrap.

Pfff. Je zou bijna denken dat ik een beruchte laatkomer ben of zo. En nu ik erover nadenk... misschien is dat ook wel zo.

Maar deze keer kon ik er echt niks aan doen. Mevrouw Van Eeden, onze hypernerveuze wiskundelerares, stelde een CSI-achtig onderzoek in nadat er een geodriehoek was verdwenen. Alsof iemand zo'n ding zou willen jatten! Pas na een uitvoerige inspectie, waarbij er nog net geen vingerafdrukken werden afgenomen of waterboardingstechnieken werden toegepast, kwam ze erachter dat ze niet goed had geteld. Maar toen was de bel al twintig minuten geleden gegaan. Ik moest naar mijn kluisje om mijn spullen erin te leggen. Toen naar de wc, weer terug naar mijn kluisje omdat ik mijn leesboek voor Engels was vergeten en daarna liep ik Rachel tegen het lijf. Dat is mijn projectmaatje bij natuurkunde. Ze bleef maar doorzagen over ons fotosynthesehuiswerk, en toen bedacht ik dat ik nóg een keer naar mijn kluisje moest om mijn natuurkundeboek te pakken, en... nou ja. Nu ben ik dus te laat.

En daarom sjees ik met gevaar voor eigen leven door de school. Ik wil zo snel als mijn benen me kunnen dragen op het voetbalveld zijn.

Deze wedstrijd is best belangrijk voor Danny. Dat hij alleen maar meespeelt omdat hij samenviel met een uitwis-

seling naar Frankrijk – de meeste basisspelers hangen op dit moment de beest uit in Parijs – doet er niet toe. Danny is zo trots als een pauw. De afgelopen dagen heeft hij zo'n beetje elk uur verteld dat hij nog nooit voor een team is uitgekomen. Nog nooit. En dit is niet zomaar een wedstrijd; het gaat om de kwartfinale voor de regionale beker.

Stiekem denk ik dat meneer Vermeer, een van de gymleeraren, gewoon het spelersaantal heeft moeten aanvullen. Dat bedoel ik niet gemeen. Ik zweer het. Danny is in korte tijd gigantisch snel gegroeid. Van zijn coördinatievermogen – als hij dat ooit al had! – is sindsdien weinig meer over. Het lijkt wel of hij vergeten is hoe zijn armen en benen werken. Eigenlijk is hij nooit echt goed in voetbal geweest. Hij heeft nog nooit een rechte bal geschopt. De tegenstander zal zijn komst niet met knikkende knieën tegemoet zien.

Toch moet ik er zijn om hem aan te moedigen. Dat horen vriendinnen nu eenmaal te doen. Net zoals die echte voetbalvrouwen. In hun designerkleding en met een dikke laag make-up op zien ze er fantastisch uit en juichen braaf hun mannen toe.

En ik weet zeker dat ik er nu fantastisch uitzie: hoezo knalrode kop van de inspanning en bruine krullen die alle kanten op springen, alsof ik onder stroom heb gestaan?

Ik stop even om op adem te komen, maar als ik op mijn horloge kijk, slaak ik een gil van schrik.

Al bijna halfvier? Jemig, ik ben écht te laat.

Geen tijd om te stoppen dus. Ik moet door. Sorry, longen! Ik hoop dat jullie het me ooit vergeven. Ik ben nu zo buiten adem dat ik loop te piepen.

De pijnlijke steek in mijn zij probeer ik te negeren. Ik ren langs de natuur- en scheikundegebouwen, schiet het natte gras op en vervolg al zompnd mijn weg. Het speelveld, dat nu niet ver meer is, ligt onder aan een kleine steile helling. Langs de zijlijn staan toeschouwers. Mirthe moet daar ergens tussen staan, want Jamie, haar vriendje, speelt vandaag ook. Hij kan goed voetballen en is een van de basisspelers.

Ik hoor een bekende brul, gevolgd door een enthousiast: 'Zet hem op, Westeinde, zet hem op, zet hem op!'

Oké, daar is Mirthe dus. Je kunt haar ook niet missen, want ze springt als een gestreste kangoeroe in de rondte en gilt de longen uit haar lijf. Haar blonde haren, sinds kort voorzien van paarse strepen, zitten in staartjes vast die wild op- en neergaan, en ze heeft ergens pompons gescoord. Kennelijk heeft ze zichzelf tot cheerleader van ons team benoemd. Het verbaast me altijd weer hoeveel energie Mir heeft. Soms is het ronduit vermoeiend om haar bij te houden.

'Mirthe?'

'Geef ons een c... c! Geef ons een o... o! Geef ons een L...'

'Mirthe,' roep ik weer, terwijl ik van de helling naar beneden hol.

‘L! O, hoi, Suzy. Waar was je nou? De wedstrijd is al l ng begonnen,’ roept Mirthe. Ze schudt driftig met haar pompons. Voor zo’n klein iemand als zij (1,52 meter als ze zich uitrekt) maakt ze behoorlijk wat lawaai. Terwijl ze naar de rand van het veld springt, merk ik ineens de persoon op die naast haar staat.

Danny.

Zijn gezicht staat somber, zijn lichtbruine haren zitten in de war, hij laat zijn schouders hangen en zijn shirt zit onder de modder.

Huh? Danny hoort toch op het veld te staan? Wat is er gebeurd?

Maar... ik geloof niet dat ik me daar nu druk om moet maken. Doordat ik werd afgeleid door Danny heb ik niet gemerkt hoe glad het gras is. Ik ga een ietsiepietsie sneller dan me lief is en kan dan niet meer stoppen. Mijn mooie nieuwe schoenen hebben totaal geen grip.

Oké. Niks aan de hand. Gewoon rustig blijven, ook al heb ik geen controle over mijn benen en suis ik in volle vaart naar beneden. Ik ben cool en beheerst. Alles kits. Mensen, er is hier niks te zien.

O help, dit loopt nooit goed af...

De wereld lijkt in slow motion te draaien als ik onder aan de heuvel beland. Ik stuiter door de blubber en glijd met veel spektakel naar het speelveld. Mijn armen zwaaien alle

kanten op terwijl ik mijn evenwicht probeer te bewaren. Net als ik denk dat ik het ergste heb gehad, struikel ik over iemands uitgestoken been.

Ik voel dat ik val... val...

In een laatste wanhopige poging om te voorkomen dat ik plat op mijn smoel in de modder beland, graai ik verwoed naar iets om vast te pakken. En dat blijkt toevallig – heel ongelukkig – Rick Hendriks te zijn, onze sterspeler. Hij staat met zijn rug naar me toe en wil net een hoekschop nemen. En terwijl ik naar beneden dender, grijpen mijn handen, eh... tja, een beetje lager dan de bedoeling... Ricks broekspijpen beet.

Ik val op de grond en trek de sportbroek mee.

Om me heen hoor ik mensen brullen van het lachen. Als ik mijn ogen weer open durf te doen, zie ik Rick over me heen staan in de sufste witte onderbroek die ik ooit heb gezien. Zo'n exemplaar dat alleen Bart Simpson draagt.

O, mijn god. Laat de aarde zich openen en me opslokken, *please*.

'Leuk broekje,' roepen een paar van Ricks teamgenoten boven het gefluit en gejoel van de toeschouwers uit. Sommigen zingen de herkenningmelodie van *The Simpsons*. Iemand roept: 'Dus daarom wilde je je per se in het wc-hokje omkleden!'

'Dit was de enige schone die ik nog had. Mijn moeder is

er niet, en mijn vader weet niet hoe de wasmachine werkt, oké?’ mompelt Rick. Hij hijst snel zijn broek op en kijkt me zo hatelijk aan dat ik ter plekke verschrimpel.

‘Suzy Dilletjes, ga onmiddellijk van het veld af!’ snauwt meneer Vermeer. Ik zie een paar afgetrapte witte gym-schoenen in mijn gezichtsveld verschijnen. ‘Waar ben je in vredesnaam mee bezig, jongedame?’

Met mijn allerzieligste gezicht kijk ik naar hem op. Ik zit onder de modder en lig aan zijn voeten, niet echt een sterke positie om mezelf te verdedigen.

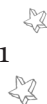
‘Ik ken echt niemand die zo onhandig is als jij,’ zegt hij. ‘Wegwezen. Nú.’

Ik wil niks liever, maar als ik probeer op te staan, glibber ik alle kanten op. Getver! Mijn handen zitten onder de vieze, slijmerige drek.

Meneer Vermeer slaakt een diepe zucht en steekt zijn arm naar me uit.

Wat? O, nee, gebeurt dit echt? En ik dacht dat de ergste vernedering achter de rug was. Nu moet ik, na alles wat er gebeurd is, ook nog de hand van een leraar vastpakken. En niet zomaar een leraar. Dit is meneer Vermeer de Stinkbeer, die naar zweet ruikt en zwarte haren op zijn rug heeft die boven zijn T-shirt uitsteken. Kots!

Voorzichtig grijp ik zijn vingers vast. Ik probeer niet al te vies te kijken terwijl hij me omhoogtrekt. Zodra ik weer

veilig op twee benen sta, ren ik weg. Ik maak met niemand oogcontact.

Als ik bij Mirthe en Danny aankom, zie ik dat ze niet meer bijkomen van het lachen.

‘O, hou op, hou op, ik heb pijn in mijn buik,’ kreunt Mirthe.

‘Een *Simpsons*-onderbroek!’ zegt Danny, en ze gieren het weer uit. Er stromen zelfs tranen over Mirthes wangen.

Het duurt een eeuwigheid voordat ze weer een beetje normaal doen.

‘Ik voel me nu een stuk beter,’ zegt Danny, die zijn best doet om rustig te worden.

‘Waarom sta je niet op het veld, Danny?’ vraag ik. Ik doe net alsof er niks is gebeurd.

‘Suus, je bent echt té grappig, wist je dat?’ Zijn gezicht betreft meteen als hij me boos ziet kijken. ‘Niet grappig?’

‘Neuh,’ zeg ik. ‘Vertel je me nog wat er is gebeurd?’

‘O. Eh. Nou, ik ben eh... van het veld gestuurd,’ zegt hij schaapachtig.

‘Wat? Hoezo? Wat heb je gedaan?’

‘Nou, ik trapte een keer mis...’

‘Een keer?’ onderbreekt Mirthe hem. ‘Danny, je hebt twee keer in eigen doel geschoten. De jongens hadden nog liever een speler minder dan dat jij nog langer op het veld bleef.’

‘Niet naar haar luisteren,’ zegt Danny fronsend. ‘Maar

goed, als je op tijd was geweest, had je het zelf kunnen zien. Nu heb je mijn enige moment van sportglorie gemist. Zo'n kans krijg je misschien nooit meer.'

'We moesten van Van Eeden allemaal nablijven,' leg ik uit. 'Ik ben zo snel mogelijk gekomen.'

'Ja, dat zagen we,' zegt Mirthe, die een vreemd, snuivend geluid maakt en uit alle macht probeert haar lachen in te houden. Zelfs Danny begint weer te grijnzen.

Grrrrrr. Tijd om van onderwerp te veranderen. En snel ook.

'Hoeveel staat het?' vraag ik. Ik krimp ineen als ik Rick een keiharde tackle zie maken, die het Sint-Maarten College een strafs chop oplevert.

'13-0 voor Sint-Maarten,' antwoordt Danny. 'Nee, wacht... nu is het 14-0. In de eerste tien minuten is de bril van onze keeper gesneuveld. Hij ziet nu niks meer. En Rick lijkt te zijn ingestort sinds het onderbroekincident, dankzij jou...' Danny neemt me in de houdgreep en wrijft hard met zijn knokkels over mijn hoofd.

'Laat ló-hos,' zeg ik, terwijl ik zogenaamd mijn best doe mezelf te bevrijden. Elke uiting van zijn genegenheid grijp ik met beide handen aan. Danny weet namelijk niet zo goed hoe hij zijn gevoelens moet tonen in het openbaar. Elastiekjes schieten, met een liniaal op mijn hoofd slaan, aan mijn haren trekken – allemaal heel kinderachtig, maar zo

laat Danny zien dat hij me leuk vindt. Hoezo niet romantisch? Eigenlijk zou ik eraan gewend moeten zijn. We kennen elkaar al zo lang.

Mirthe, Jamie, Danny en ik zijn al bevriend sinds ons vierde. We hebben allemaal op dezelfde basisschool gezeten, en onze ouders raakten bevriend. Zolang ik me kan herinneren zien we elkaar op familiebarbecues, verjaardagen en met de kerst.

Toen we dertien waren, besloten Mirthe en Jamie het tongzoenen op elkaar te oefenen. Daarna kregen ze een soort verkering. Danny en ik vonden dat wij dan ook maar met elkaar moesten gaan. Het was een logische stap.

Danny staat altijd voor me klaar. Toen mijn zusje Harry werd geboren ging hij met me mee naar het ziekenhuis, en hij ving haar op toen ik haar eens liet vallen (ze gelooft nog steeds niet dat het een ongelukje was). Toen ik op mijn achtste een keer een radslag maakte en daarbij in het kanaal belandde, viste hij me uit het water. En dan was er nog het legendarische Grote Fietsongeluk. Het was de dag nadat ik een nieuwe fiets had gekregen en nog niet zo goed kon sturen. We hebben er allebei littekens aan overgehouden – ik op mijn linkerslaap, hij boven zijn rechterwenkbrauw.

